

ren geliefde, om diegene die je ergens in de tijd bent kwijt geraakt. Ook niet de rouw om een ideologie, politieke overtuigingen of filosofisch geneuzel, want daar wordt geen woord aan vuil gemaakt. Maar wel de rouw om het meer alledaagse geloof dat vanuit die theorieën een heel mensenleven vorm gaf: het geloof in de vrijheid, in een seksualiteit die alle grenzen zou open gooien. En ja, in de liefde. Misschien geloven ze nog wel in mekaar, maar ze geloven niet langer dat deze verbondenheid hen kan redden van de buitenwereld.

Ricky en Ronny is het verhaal van een hedendaagse liefde, die nog navibreert in de schokgolf van toen. Het is het verhaal van een verloren onschuld, van mensen die verloren als sneeuwvlokjes rondwarrelen. Menselijke vlokjes die uit flatgebouwen naar beneden zweven. Het is dat ene beeld van de Twin Towers dat niemand ooit zal vergeten. Maar in *The Ballad* raken de lijven nooit de grond. Uit de tekst, maar ook uit de verrassende tekenfilm-eindscène, krijgen we de vlokjes te zien, als onschuldig troostende bodembedekkers, als spermacellen in de ruimte, als sterren in de Melkweg. Hans Petter Dahl en Anneke Bonnema schaatsen op de grens tussen het alledaagse en het absurde, tussen liefde en vervreemding. De intimiteit die uit hun aanwezigheid op het podium spreekt, is een staaltje van kwetsbaarheid dat maar heel weinig in het theater valt mee te maken.

❄️❄️ *Maybe Forever* ❄️❄️

Uit *Maybe Forever* spreekt dan weer een heel ander soort kwetsbaarheid. De lijven op het podium lijken zich precies net niet tot mekaar te verhouden. Meg Stuart en Philip Gehmacher staan tegenover mekaar als welwillende, maar tegelijkertijd schuwe vreemden. Uit hun samenzijn spreekt geen intimiteit meer, enkel nog eenzaamheid. Hij opent zijn armen, maar zijn omarming lijkt veel te groot voor haar tengere lichaam. Alsof zijn liefde voor haar zijn verlangen nauwelijks kan stillen. Zij neemt telkens opnieuw afscheid, om zich vervolgens telkens weer in zijn afwijzing te verliezen. Hij staart de leegte in, boven haar hoofd, alsof hij hoopt daar te vinden, wat hij in haar gelaat niet herkent. De gebaren die beide performers stellen, zijn uitgehold, leeg van betekenis. Een omarming kan ook in het ijle worden gesteld, als een herhaling, als een herinnering aan wat voorbij is. Zelfs als beide lichamen mekaar vinden, lijken ze zich in een andere tijdszone te bevinden. De één in herinnering, de ander in het nu. Net als in *The Ballad* is het ook hier de herhaling die de pijn ondragelijk maakt. Als singer-outsider-songwriter becommentarieert Niko Hafkenscheid de gebeurtenissen live met kurkdroog aplomb: 'You make

Maybe Forever | Foto: Chris Van der Burght

your dreams come true, in a promised land, with me. But I won't exist at all. It wouldn't be a reward to hold on to the ways you chose.'

In de songs wordt de onmogelijkheid van hun ontmoeting hoorbaar: de één kan de ander niet vinden, omdat er zoveel verlangens en projecties in de weg staan, dat ze mekaar niet eens zien staan. Het is de onmogelijkheid van die beeldvorming die spreekt uit de ogenschijnlijk banale film still van een paar bloemen tegen de achterwand. In eerste instantie lijkt dit beeld in stemmig sepia te zijn opgenomen. Het spreekt van de nostalgie van een voorbije era, van de herinnering die zich met zoveel geweld in je herinnering heeft ingebrand, dat ze je werkelijke recollectie heeft vernietigd. Langzaamaan krijgt de foto echter meer en meer kleur: van een stoffige fotoalbumprint, komen we terecht in een fel oplichtend heden. Of gaat het om een al even paradijselijke projectie van het beloofde land, waarvan sprake was in de song?

De foto spreekt van het onmogelijke beeld dat de liefde immobiliseert en onmogelijk maakt. Het beeld waaraan je vasthoudt, het gebaar dat verstart tot pose, die elk contact onmogelijk maakt. De dansers zitten vast in gebaren, die nergens meer tot handelen komen. Hun ontmoetingen niet meer dan snapshots, momentopnamen die herinneren aan een lang verloren hevigheid.

Maar tegelijkertijd is er die wil om door te gaan. Om telkens weer te herbeginnen. Om telkens weer terug te keren op je stappen. Tot dat beeld weer tot leven komt. Het lichaam weer tot beweging. Misschien ergens in een verre toekomst. Misschien met een outsider, op een ander podium. Of misschien blijft deze carrousel wel voor altijd draaien. *Maybe Forever*. Net als die van George en Martha.²

1 Proust-cyclus van Guy Cassiers, *Liefde, zijn handen* van Josse De Pauw: zie ook de blind dates van Guy Cassiers met Lilia Mestre en Josse De Pauw met Hanneke Pauwe.

2 Protagonisten van *Who's Afraid of Virginia Woolf*.